Водночас слід зауважити, що висока інтенсивність міжнародного співробітництва України у правоохоронній сфері свідчить про відповідну якість національного законодавства, а тому питання удосконалення і вироблення тих чи інших нормативно-правових актів є лише питанням часу.

При цьому, вирішуючи питання про боротьбу із діяннями такого характеру, не можна забувати про суть самої проблеми вчинення злочинів у сфері службової діяльності. Адже основна ціль, яку переслідують службові особи, це задоволення власних потреб, причому, як правило, матеріального характеру. Мотив вчинення таких злочинів завжди корисливий.

У такому разі проблема службових злочинів у більшій мірі виходить за межі нормативно-правового регулювання, і стає вже предметом вирішення економічних, політичних, культурних та соціальних питань.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Кириченко В. М. Теорія держави і права : модульний курс. : навч. посібник / В. М. Кириченко, О. М. Куракін. – К. : Центр навчальної літератури, 2010 – 264 с.

2. Дудоров О. О. Вибрані праці з кримінального права / Дудоров О. О. – Луганськ : РВВ ЛДУВС ім. Е. О. Дідоренка, 2010. – 952 с.

Блах О. Г., слухач магістратури навчально-наукового інституту № 1 Національної академії внутрішніх справ

КРИМІНАЛЬНА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ЗА ЗЛІСНУ НЕПОКОРУ ВИМОГАМ АДМІНІСТРАЦІЇ ВИПРАВНОЇ УСТАНОВИ

У науковій літературі проблеми кримінального покарання у вигляді позбавлення волі традиційно розглядаються з правової точки зору. Специфіка позбавлення волі, яке зачіпає інтереси не тільки засуджених, а й усього нашого суспільства, зумовлює необхідність розгляду пов’язаних з ним соціально-економічних проблем, принаймні, на двох рівнях: спеціальному, тобто на рівні установ виконання покарань, та макросоціальному, тобто на рівні суспільства.

Забезпечення ефективності в процесі реалізації політики виконання покарань по відношенню осіб, які вчинили злочини, попередження повторних злочинів з їхнього боку є однією з найважливіших задач правової держави.

Питання, пов'язані з вивченням такого виду злочину як злісна непокора вимогам адміністрації виправної установи, дійсно є актуальними для кримінально-виконавчої системи України на теперішньому етапі її реформування.

Слід зазначити, що при існуючому надто складному криміногенному складі засуджених, ст. 391 КК України «Злісна непокора вимогам адміністрації виправної установи» відіграє важливу роль у забезпеченні належного виконання кримінального покарання, організації застосування основних засобів виправлення засуджених та профілактики злочинності в установах.

Існування цієї статті не суперечить положенням ст.ст. 21–24, 29 Конституції України та ратифікованим Україною міжнародно-правовим документам. Зокрема, Європейській Конвенції про захист прав і основних свобод, Європейській Конвенції про запобігання тортурам та нелюдському ставленні або такому, що принижує гідність, честь, поводженню чи покаранню.

Однак, існує ціла низка проблемних питань пов'язаних з правовим забезпеченням виправлення засуджених, зокрема і кримінальної відповідальності за непокору вимогу адміністрації виправної установи.

В процесі дослідження обраної проблематики ми з'ясували особливості кваліфікації випадків непокори адміністрації виправної установи та дійшли наступних узагальнюючих моментів:

– назва розділу XVIII КК України «Злочини проти правосуддя не відповідає його змісту, що вимагає або зміни таким чином, що він охоплює не тільки злочини правосуддя, але й інші, які посягають на пов'язані із правосуддям відносини (у зв'язку із проведенням дізнання, досудового слідства, виконання та відбування покарання);

– у окремих випадках законодавець звужує сферу застосування кримінально-правової норми вказівкою про те, що її чинність поширюється на відносини, що виникають при обслуговуванні лише кримінального судочинства (відносини, які виникають у зв'язку із дізнанням, досудовим слідством). Видається, що послідовним було б поширити чинність кримінально-правових норм цього розділу і на відносини, які виникають при обслуговуванні інших видів судочинства, зокрема адміністративного;

– в окремих випадках законодавець безпідставно розширює сферу застосування кримінально-правових норм цього розділу у зв'язку із відсутністю вказівки про те, що діяльність (особа, яка її здійснює) поставлена під охорону кримінального закону, повинно бути пов'язана із здійсненням правосуддя.

– суб'єктом даного злочину не може бути особа, яка засуджена до обмеження волі оскільки, згідно із ст. 68 КВК, для них не передбачене стягнення у вигляді переводу до приміщення камерного типу або на більш суворий режим утримання.

– на міжвідомчому рівні прийняти інструкцію про порядок отримання інформації щодо обвинувачених, засуджених і звільнених з місць позбавлення волі, включаючи до кола суб'єктів «споживачів» таких відомостей всі правоохоронні органи, суди, органи освіти, служби у справах неповнолітніх тощо.

– зобов'язати всіх суб'єктів кримінально-процесуальних відносин направляти до органів виконання покарань всю додаткову (крім тієї, що є у кримінальному провадженні) інформацію щодо особи злочинця та, навпаки, направляти її від останніх до зацікавлених суб'єктів для подальшої ресоціалізації засуджених.